

Άρειος Πάγος 29/1992, Τμ. Β'

Πηγή: ΝοΒ 41/93 σελ. 702

Περίληψη: Εργατικό ατύχημα. - Η κατά τα άρθρα 8 και 25 ν. 4491/1966 (που αφορούν στη ΔΕΗ) έννοια του εργατικού ατυχήματος είναι όμοια προς αυτήν των άρθρων 1, 2 και 3 του βασικού για την ευθύνη από εργατικά ατυχήματα ν. 551/1915. Στην έννοια του εργατικού ατυχήματος εμπίπτει και η μετά την εκδήλωση νόσου του εργαζομένου εξακολούθηση της αυτής εργασίας που προσεφέρετο υπό κανονικές συνθήκες, αν αυτή, ως πρόσφορη αιτία, επέφερε την επιδείνωση της νόσου.

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο κ. Μ. ΠΑΠΑΔΑΚΙΣ, αντιπρόεδρος

Εισηγητής ο κ. ΔΛ. ΚΑΤΣΙΡΕΑΣ, αρεοπαγίτης

Δικηγόροι οι κ.κ. Λ. Γεραφέντης, Φ. Κλαουδάτος

Επειδή η έννοια του εργατικού ατυχήματος κατά τις διατάξεις των άρθρων 8 και 25 του ν. 4491/1966, που ρυθμίζει τις υποχρεώσεις της ΔΕΗ λόγω εργατικών ατυχημάτων του προσωπικού της, είναι όμοια προς αυτή που προβλέπεται από τα άρθρα 1, 2 και 3 του ν. 551/1915, κωδικοποιηθέντος με το β.δ. της 24.7/25.8.1920, δηλαδή εργατικό ατύχημα από βίαιο συμβάν αποτελεί η σωματική βλάβη, η οποία είχε ως συνέπεια ανικανότητα για εργασία ή το θάνατο του εργαζομένου, εφόσον επήλθε από αιφνίδιο και απρόβλεπτο γεγονός. Τέτοιο γεγονός θεωρείται και η νόσος που προκλήθηκε, εκδηλώθηκε ή και επιδεινώθηκε κατά την εκτέλεση της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής από έκτακτη και αιφνιδια επενέργεια εξωτερικού αιτίου, άσχετου προς την ιδιοσυστασία του οργανισμού του παθόντος και προς τη βαθμιαία και προοδευτική εξασθένηση και φθορά του, λόγω της φύσεως και του είδους της εργασίας του και των συνδεομένων με αυτή δυσμενών όρων παροχής της. Στην έννοια του εργατικού ατυχήματος εμπίπτει και η μετά την εκδήλωση νόσου του εργαζομένου εξακολούθηση της αυτής εργασίας που προσεφέρετο υπό κανονικές συνθήκες, αν αυτή ως πρόσφορη αιτία επέφερε την επιδείνωση της νόσου, διότι, εν όψει και των διατάξεων των άρθρων 288 και 662 ΑΚ, με τις οποίες επιβάλλεται στον εργοδότη η εκπλήρωση των υποχρεώσεων του που πηγάζουν από τη σύμβαση εργασίας σύμφωνα με την καλή πίστη, και ιδιαιτέρως η ρύθμιση της εργασίας κατά τέτοιο τρόπο ώστε να προστατεύεται η ζωή και η υγεία του εργαζομένου, η εξακολούθηση της ίδιας εργασίας μετά την εξασθένηση των δυνάμεων του εργαζομένου δημιουργεί συνθήκες οι οποίες, παρόλον ότι προηγουμένως ήταν κανονικές, γίνονται μετά τον κλονισμό της υγιεινής καταστάσεως του εργαζομένου ασυνήθιστες και εξαιρετικές, δηλαδή συνιστούν πλέον βίαιο συμβάν (ΟΛΑΠ 937/1975). Εξ άλλου ούτε από τον ανωτέρω ν. 4491/1966 ούτε από άλλη διάταξη αποκλείεται η αξίωση του μισθωτού της ΔΕΗ που υπέστη εργατικό ατύχημα να ζητήσει κατά τις διατάξεις των άρθρων 299, 914 και 932 ΑΚ χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, όταν το ατύχημα οφείλεται σε πταίσμα του εργοδότη ή των προστηθέντων από αυτόν προσώπων. Στην κρινόμενη υπόθεση η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δέχθηκε ανελέγκτως τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο αναιρεσιβλήτος προσελήφθη από την αναιρεσείουσα ΔΕΗ δυνάμει συμβάσεως εξαρτημένης εργασίας αόριστου χρόνου κατά το έτος 1981 ως εργάτης του ατμοηλεκτρικού σταθμού Μεγαλοπόλεως. Κατά το έτος 1982 διεγνώσθη ότι έπασχε από βρογχικό άσθμα αλλεργικής αιτιολογίας, σχετιζόμενο με την εισπνοή καπνού στο χώρο εργασίας και κατόπιν τούτου τον Φεβρουάριο 1983 μετατέθηκε από τους μύλους του εργοστασίου στην πλάστιγγα, όπου υπήρχαν καλλίτερες για την υγεία του συνθήκες εργασίας, με αποτέλεσμα αισθητή βελτίωση της καταστάσεώς του. Όμως το έτος 1986 ο διευθυντής του εργοστασίου τον επανέφερε στο τμήμα των μύλων, δεν τον απομάκρυνε δε από το τμήμα αυτό ούτε μετά την έκδοση της 111/86 γνωματεύσεως της πρωτοβάθμιας υγειονομικής επιτροπής που έκρινε εκ νέου ότι επεβάλλετο η απομάκρυνσή του από εργασιακό περιβάλλον με αυξημένη ρύπανση και σκόνη, ενώ και η από 8.12.1986 αίτησή του να μετατεθεί σε υπηρεσία της Καλαμάτας δεν ικανοποιήθηκε από την εργοδότητά του. Η εκ νέου τοποθέτηση του αναιρεσιβλήτου στο ακατάλληλο γι' αυτόν περιβάλλον των μύλων επέφερε σοβαρή επιδείνωση της καταστάσεως της υγείας του. Τελικώς κατά το έτος 1988 η αναιρεσείουσα αποφάσισε τη μετάθεση του αναιρεσιβλήτου στον υδροηλεκτρικό σταθμό Λάδωνος, αλλά η ενέργειά της αυτή εκδηλώθηκε καθυστερημένα, μετά την επιδείνωση της καταστάσεως της υγείας του και αφού η αναιρεσείουσα είχε αδιαφορήσει επί μακρόν για την τοποθέτησή του σε κατάλληλο χώρο εργασίας του ΑΗΣ Μεγαλοπόλεως, όπως αυτή είχε τη δυνατότητα να πράξει και όπως το είχε πράξει άλλωστε στο παρελθόν με την τοποθέτησή του στην πλάστιγγα, που είχε συντελέσει στη βελτίωση της καταστάσεώς του. Αφού δε εν συνεχεία το Εφετείο έκρινε, ότι η μετά την εκδήλωση της νόσου επελθούσα υπό τις ανωτέρω συνθήκες επιδείνωση της καταστάσεως της υγείας του αναιρεσιβλήτου έχει το χαρακτήρα εργατικού ατυχήματος και οφείλεται σε υπαιτιότητα των προστηθέντων από την

αναιρεσείουσα προσώπων, δέχτηκε ότι πρέπει να επιδικαστεί στον ενάγοντα, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, το ποσό των 500.000 δραχμών. Έτσι κρίνοντας το δικαστήριο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση ορθώς εφήρμοσε το νόμο και δεν παραβίασε ούτε ευθέως ούτε εκ πλαγίου τις διατάξεις των άρθρων 71, 299, 288, 300, 662, 914, 922 και 932 ΑΚ, ο περί του αντιθέτου δε πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος και απορριπτός.